

1821
4^e kamer

Het hof van beroep te Gent, VIERDE kamer, recht dende in correctionele zaken

Nr. 770/2007
VAN HET PARKET
Nr. C/1449/08
VAN HET ARREST

BEKLAAGDEN.

uittr. PG
uittr. ontv.

1STE
HOOFDGEVANGENISSTRAF 1
JAAR MET 5 JAAR UITSTEL
GELDBOËTE WAARVAN
GEDEELTE MET UITSTEL
ONTZETTING UIT DE RECHTEN
CFR. ART.31 SW.

2^{DE}
HOOFDGEVANGENISSTRAF 1
JAAR MET 5 JAAR UITSTEL
GELDBOËTE MET UITSTEL
ONTZETTING UIT DE RECHTEN
CFR. ART.31 SW.

O.S.
VERBEURDVERKLARING
BIJZONDERE
VERBEURDVERKLARING

Veroordelingsbulletin

Not. Nr. GE. 55.LA.27816/06

In de zaak ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie

PRO JUSTITIA
Beroep in casu

10 november 2008
7 104109
D.M. DEFOORT
griffier

Tegen:

10 NOVEMBER 2008

1. Nr. 1950
zonder beroep,
geboren te op
wonende te

2. Nr. 1951
zonder beroep,
geboren te op
wonende te

VERDACHT VAN :De eerste en de tweede

Om de misdad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

- A. Bij inbreuk op artikel 77 bis §1bis, § 2 en § 4 en 80 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een vreemdeling ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand door de verkoop, verhuur of ter beschikking stelling van enig onroerend goed, van kamers of enige andere ruimte met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, feiten thans strafbaar krachtens de artikelen 433decies en 433undecies, 1° Sw., namelijk een woning met verschillende kamers gelegen te _____ te hebben verhuurd / ter beschikking gesteld aan / van meerdere illegale vreemdelingen van Bulgaarse nationaliteit, onder andere aan / van _____ en _____

te _____, herhaaldelijk minstens in de periode van 01.08.2005 (OK "info" st.6) tot 11.09.2005 (datum wetswijziging)

- B. Rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand of zijn precaire sociale toestand door, met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 bedoelde ruimte, te verkopen, te verhuren of ter beschikking te stellen in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken (art. 433decies Sw.) met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt (art. 433 un decies, 1° Sw.)

1. namelijk een woning met verschillende kamers gelegen te _____ te hebben verhuurd / ter beschikking gesteld aan / van _____ en de andere personen vermeld sub A. alsmede aan _____ te _____, in de periode vanaf 12.09.2005 tot en met 15.06.2006

2. namelijk een woning gelegen te _____ te hebben verhuurd aan _____ en haar gezin te _____, in de periode vanaf 11.01.2006 tot en met 15.06.2006

C. Bij inbreuk op de artikelen 1,2,4,6,7,8,10,17 en 23 van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, als verhuurder van een kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de in artikelen 4 en 8 bedoelde normen en die geen geldig conformiteitsattest kan voorleggen, namelijk de woning met verschillende kamers gelegen te _____ ten aanzien van de personen vermeld sub B.1.

Te _____, herhaaldelijk minstens in de periode 01.08.2005 tot 15.06.2006

D. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20§1 en 114 § 1 en 4 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (B.S. 19 augustus 1997), als verhuurder of eventuele onderhuurder een woning, die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 5, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd zonder geldig conformiteitsattest, namelijk een woonhuis gelegen te _____ ten aanzien van de personen vermeld sub B. 2.

te _____, herhaaldelijk minstens in de periode 11.01.2006 tot 15.06.2006

De eerste en de tweede

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, elk voor de helft te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 7.475 zijnde

- hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
- hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
- hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de eerste en de tweede beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening :

Woning : verhuurd aan
Periode : van 11.01.2006 tot 15.06.2006 of 5 maand
Prijs : 550 euro per maand
Opbrengst : 550 euro x 5 = 2.750 euro

Kamer : verhuurd aan
Periode : van 01.08.2005 tot 15.06.2006 of 10,5 maand
Prijs : 450 euro per maand
Opbrengst : 450 euro x 10,5 = 4.725 euro

Totaal : 4.725 + 2.750 = 7.475 euro

* * *

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, 21ste kamer, zetelende in correctionele zaken, zetelend met een rechter, dd. 17 april 2007, op tegenspraak gewezen, werd als volgt beslist:

OP STRAFRECHTELIJK GEBIEDIn hoofde van :

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B.1, B.2, C en D samen, tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN JAAR en een GELDBOETE van (elf maal 1.000,00 EURO =) ELFDUIZEND EURO.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op zestigduizend vijfhonderd euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft:

- * de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN JAAR zal uitgesteld worden voor een termijn van VIJF JAAR en
- * VIJFDUIZEND VIJFHONDERD EURO, gebracht op dertigduizend tweehonderd vijftig euro, of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen van de uitgesproken GELDBOETE van ELFDUIZEND EURO, gebracht op zestigduizend vijfhonderd euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR

te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Ontzet de beklaagde tevens uit de rechten genoemd in artikel 31 SWB gedurende een termijn van VIJF JAAR.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek van 7.475,00 EURO, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

In hoofde van _____

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B.1, B.2, C en D samen, tot een HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN JAAR en een GELDBOETE van (elf maal 1.000,00 EURO =) ELFDUIZEND EURO.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op zestigduizend vijfhonderd euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft:

- * de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN JAAR zal uitgesteld worden voor een termijn van VIJF JAAR en
- * VIJFDUIZEND VIJFHONDERD EURO, gebracht op dertigduizend tweehonderd vijftig euro, of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen van de uitgesproken GELDBOETE van ELFDUIZEND EURO, gebracht op zestigduizend vijfhonderd euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR

te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Ontzet de beklaagde tevens uit de rechten genoemd in artikel 31 SWB gedurende een termijn van VIJF JAAR.

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek van 7.475,00 EURO, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

Veroordeelt de beklaagden en
HOOFDELIJK tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 151,84 EUR.

Legt de veroordeelden en ELK eveneens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

Verklaart overeenkomstig art. 433 terdecies en artikel 42,1° van het Strafwetboek verbeurd de volgende onroerende goederen die gediend hebben om de misdrijven te plegen, eigendom van de beklaagden :

- het onroerend goed gelegen te
- het onroerend goed gelegen te

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagden, wat betreft de verbeurdverklaring van het onroerend goed gelegen te en het onroerend goed gelegen te , zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt de overmaking aan het openbaar ministerie, teneinde te handelen als naar recht, van de overtuigingsstukken neergelegd ter correctionele griffie alhier onder de nrs. _____ en _____

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 30 april 2007, door de beklaagden _____ en _____, tegen alle schikkingen ten hunnen laste;
- 30 april 2007 door het Openbaar Ministerie tegen _____ en _____ ;

* * *

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands:

- de beklaagde, _____, i, in zijn middelen van verdediging vertegenwoordigd door meester Johan Vanden Abeele, advocaat te Gent;
- de beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging vertegenwoordigd door meester Johan Vanden Abeele, advocaat te Gent;
- het Openbaar Ministerie in zijn vordering uitgebracht door Advocaat-generaal J. M. Cool;

* * *

1. Ter terechtzitting van het Hof van 6 oktober 2008 bracht het Hof de partijen op de hoogte dat in de omschrijving van de feiten voorwerp van de tenlastelegging C in hoofde van de beklaagden _____ en _____ de tekst:

“Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 17 en 23 van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, als verhuurder van een kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de artikelen 4 en 8 bedoelde normen en die geen geldig conformiteitsattest kan voorleggen”

wordt aangevuld met de volgende tekst:

“thans strafbaar gesteld als volgt:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 4, 6, 7, 8, 10, 17 en 23 van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, als verhuurder van een

kamerwoning of kamers, een kamerwoning of kamer te hebben verhuurd die niet beantwoordt aan de in artikelen 4, 6 en 7 bedoelde normen of van een studenten- of studentengemeenschapshuis of studentenkamer die niet beantwoordt aan de artikelen 4 en 8 bedoelde normen, met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt (artikel 17.1° van het decreet dd. 4 februari 1997 (B.S. 7 maart 1997) zoals aangepast door het Decreet van het Vlaams Parlement van 7 juli 2006 (B.S. 30.08.2007))”

en dit gelet op het Decreet van het Vlaams Parlement van 7 juli 2006 tot wijziging van diverse bepalingen van het Decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers van 4 februari 1997, in werking getreden tien dagen na de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad dd. 30 augustus 2007.

2. Het Hof bracht op diezelfde voormelde terechtzitting de partijen eveneens op de hoogte dat in de omschrijving van de feiten voorwerp van de tenlastelegging D in hoofde van de beklaagden en de tekst:

“Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20 en 114 § 1 en 4 van het decreet dd. 15 juli 1997 (B.S.19 augustus 1997) houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder of eventueel onderhuurder een woning, die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 5, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd zonder geldig conformiteitsattest, feit thans strafbaar gesteld door artikel 20 van het Decreet houdende wijziging van het Decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 en van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat de bestrijding van de leegstand en verkrotting en onbewoonbaarheid van gebouwen en/of woningen betreft (B.S. 05-08-2004)”

wordt vervangen door de volgende tekst:

“Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 5, 7, 8, 15, 17, 20 en 114 § 1 en 4 van het decreet dd. 15 juli 1997 (B.S.19 augustus 1997) houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder of eventueel onderhuurder een woning, die niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 5, als hoofdverblijfplaats te hebben verhuurd zonder geldig conformiteitsattest, feit vanaf 5 augustus 2004 strafbaar gesteld door artikel 20 van het Decreet van 7 mei 2004 houdende wijziging van het Decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 en van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, wat de bestrijding van de leegstand en verkrotting en onbewoonbaarheid van gebouwen en/of woningen betreft (B.S. 05-08-2004) en thans, met ingang van 9 september 2007, strafbaar gesteld door artikel 20§1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode zoals gewijzigd bij artikel 8 van het Decreet van het Vlaams Parlement van 7 juli 2006 (B.S. 5 oktober 2006 (eerste uitgave), (artikel 4 Besluit Vlaamse Regering van 19 juli 2007 (B.S. 30 augustus 2007))”

en dit gelet op het Decreet van het Vlaams Parlement van 7 juli 2006 tot wijziging van diverse bepalingen van het Decreet houdende de Vlaamse

Wooncode van 15 juli 1997, in werking getreden tien dagen na de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad dd. 30 augustus 2007.

3. De aldus heromschreven feiten voorwerp van de tenlasteleggingen C en D zijn dezelfde als de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen C en D die aan de vervolging van de beklaagden I en I ten grondslag liggen.

Daartoe op dezelfde voormelde terechtzitting uitgenodigd hebben de beklaagden voornoemd met betrekking tot het voorgaande hun verdediging aangepast.

4. Nopens de (beweerde) onontvankelijkheid van de strafvordering lastens de eerste beklagde I en I

Aan de stelling van de voornoemde beklaagden, in hoofdde geformuleerd in hun regelmatig ter terechtzitting van het Hof van 6 oktober 2008 neergelegde beroepsconclusie en erin bestaande dat de omschrijving van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B onvoldoende duidelijk en specifiek zou zijn, derwijze dat de rechten van de verdediging erdoor in het gedrang worden gebracht, kan door het Hof geen gunstig gevolg worden verleend.

Waar de voormelde exceptie van de voornoemde beklaagden immers uitgaat van de stelling dat in de dagvaarding enkel vermeld staat 'ten nadele van meerdere illegale vreemdelingen van Bulgaarse nationaliteit' berust ze op een vergissing in feite, nu immers zowel in de omschrijving van de tenlastelegging A als B duidelijk omschreven wordt in welke periode, in welke woning of kamer en ten aanzien van welke personen de (beweerde) misdrijven gepleegd werden.

De omschrijving van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B in hoofde van de voornoemde beklaagden, zoals opgenomen in de oorspronkelijk hen betekende dagvaarding, is naar het oordeel van het Hof dan ook voldoende duidelijk zodat er desbetreffend niet de minste schending van de rechten van de verdediging gebeurde.

5. Nopens de (beweerde) overschrijding van de redelijke termijn.

De beklaagden voornoemd betogen in hun voormelde beroepsconclusie dat de redelijke termijn zoals voorzien door artikel 6 lid 1 E.V.R.M. in hunnen hoofde overschreden is, hetgeen volgens hen implicaties zou moeten hebben inzake de straftoemeting (zij vragen, in subsidiaire orde, dat het Hof zou volstaan hen eenvoudig schuldig te verklaren).

Artikel 6.1. E.V.R.M. stelt dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

De ratio legis van de vereiste dat de behandeling van een strafzaak niet onredelijk lang mag aanslepen bestaat erin te vermijden dat de vervolgte te

lang in de onzekerheid zou blijven omtrent de uitspraak en zijn daaraan verbonden lot.

Uit artikel 6.1. E.V.R.M. kan worden afgeleid enerzijds dat de redelijke termijn begint vanaf het ogenblik waarop iemand het voorwerp uitmaakt van een "vervolging", dit is het geval van zodra de betrokkene beschuldigd is en op de hoogte is gebracht van deze beschuldiging anderzijds dat diezelfde redelijke termijn eindigt op het ogenblik waarop een einde wordt gemaakt aan de onzekerheid van de verdachte omtrent de uitspraak in de zaak en zijn daaraan verbonden lot.

Of diezelfde redelijke termijn al dan niet is overschreden, moet niet in abstracto worden uitgemaakt, maar wel in het licht van de concrete omstandigheden van elke zaak; zodat de "redelijkheid" van diezelfde termijn soeverein door de feitenrechter wordt beoordeeld.

Om uit te maken of de redelijke termijn al dan niet is overschreden, worden in de rechtspraak voornamelijk drie criteria gehanteerd, namelijk de complexiteit van de zaak, de houding van de beklaagde en de houding van de gerechtelijke overheid.

In dit dossier is het Hof van oordeel, in acht genomen de vaststelling dat het aanvankelijk proces-verbaal, en dus de start van de vervolging van de voornoemde beklaagden, slechts dateert van 4 april 2006 (en niet van 1 augustus 2005, zoals de voornoemde beklaagden verkeerdelijk op het 20ste blad van hun voornoemde beroepsconclusie poneren), de vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek van 3 mei 2006, de vordering van het Openbaar Ministerie ten aanzien van het onderzoeksgerecht van 22 november 2006, de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 24 januari 2007, de dagvaarding van de voornoemde beklaagden ten gronde van 28 februari 2007 en het (thans bestreden) vonnis van de eerste rechter van 17 april 2007, dat de strafvervolging te hunnen aanzien een normaal verloop kende, met andere woorden dat bedoelde redelijke termijn niet werd overschreden en dat de behandeling van de zaak geen onredelijke vertraging kende in de zin van het artikel 6 lid 1 E.V.R.M.

6. Nopens de schuld van de eerste beklaagde I aan de feiten
voorwerp van de tenlastelegging A in zijnen hoofde.

Op grond van de voor het Hof gevoerde debatten getoetst aan een nieuw onderzoek van alle gegevens zoals vervat in het voorliggend strafdossier zijn de aan de eerste beklaagde voornoemd ten laste gelegde feiten voorwerp van de tenlastelegging A in zijnen hoofde zoals voor de eerste rechter ook voor het Hof ten genoegen van rechte bewezen gebleven.

Het Hof treedt met betrekking tot voormeld besluit de oordeelkundige beweegredenen van de eerste rechter – *zoals vervat op het vierde tot en met elfde blad van het bestreden vonnis* - bij en neemt deze dan ook over, nu zij in rechte voldoende grond vinden in de gegevens van het voorliggend strafdossier.

Het Hof voegt daar nog aan toe hetgeen volgt:

-) verbleef op 15 juni 2006 illegaal in het land (cfr. strafdossier, onderkaft 2 stukken 1/3 en volgende). De desbetreffende gegevens in het voorliggende strafdossier impliceren en tonen aan dat hij zich in de gehele geïncrimineerde periode zo niet in een illegale dan minstens toch in een precaire administratieve toestand bevond- het zogenaamde PECO-akkoord van 8 maart 1993 waarnaar de eerste beklagde voornoemd verwijst doet daaraan niet de minste inbreuk;
- Eenzelfde bevinding dringt zich op wat de genaamden (strafdossier, onderkaft 1, stuk 2), (strafdossier, onderkaft 2, stukken 2/3 en volgende), (strafdossier, onderkaft 2, stukken 3/3 en volgende), (strafdossier, onderkaft 2, stukken 4/2 en volgende) betreft;
- De verklaring van ; erin bestaande dat de eerste beklagde voornoemd op de hoogte was van, ten eerste, het verblijf, en, ten tweede, de administratieve toestand van diegenen die in zijn woning verbleven, is naar het oordeel van het Hof geloofwaardig, nu deze verklaring ook steunt vindt in de verklaringen van de overige bewoners van het pand in de ; en in het bijzonder nu er immers geen reden is voor om desbetreffende te liegen;
- Naar het oordeel van het Hof plaatst de precaire en/of onwettige administratieve toestand van personen met een vreemde nationaliteit hen in een bijzondere kwetsbare positie, omdat zij niet diezelfde vrijheid van handelen (eventueel optreden in rechte) hebben als anderen – om evidente redenen wenden dergelijke personen zich niet tot politiediensten of andere overheden om te klagen over hun toestand. De vrijheid van 'komen en gaan' doet daaraan geen afbreuk: dergelijke personen, die alhier nergens een woning hebben, hebben geen andere aanvaardbare keuze dan te kiezen voor hetgeen in hun ogen het minste kwaad is – een goedkope woning - maar in werkelijkheid hun misbruik uitmaakt;
- In casu liet het pand in de ' in de geïncrimineerde periode naar het oordeel van het Hof geen bewoning toe in overeenstemming met de menselijke waardigheid, gelet immers op de bevindingen van de dienst Wooninspectie op 15 juni 2006 (cfr. strafdossier, onderkaft 1, stukken 21/1 en volgende) – bevindingen die naar het oordeel van het Hof met de werkelijke toestand overeenkomen: een bewoning onder ernstig risico van brand, ontploffing, electrocutie, CO-vergiftiging is immers een bewoning in strijd met de menselijke waardigheid;
- Enig aanvullend onderzoek, zoals gevraagd door de eerste beklagde voornoemd, nopens de oorzaak van de gebreken aan de panden gelegen te ; en 1, is naar het oordeel van het Hof overbodig, nu de voormelde bevindingen van de wooninspectie duidelijk zijn en aantonen dat de opgemerkte gebreken in essentie niet aan de bewoners ervan te wijten zijn maar wel onder de verantwoordelijkheid

van de verhuurder vallen;

- Gelet op diezelfde voormelde bevindingen van de Wooninspectie is het Hof van oordeel dat de gebreken van de woning, die aan de basis van de gebrekkige woonkwaliteit liggen, niet hoofdzakelijk of uitsluitend te wijten zijn aan de bewoners zelf, doch integendeel aan de eerste beklagde die onvoldoende inspanning gedaan heeft om de door hem verhuurde woning aan degelijke bewoning aan te passen (bijvoorbeeld verroeste gaskachel, gebrek aan lavabo's, etc...);
- Naar het oordeel van het Hof heeft de eerste beklagde bewust, wel wetende dat de personen in een illegale of precaire administratieve toestand – die ook, willen ze hier verblijven, een dak boven het hoofd nodig hebben – niet in de mogelijkheid zijn om kieskeurig te zijn of om te eisen dat gebreken aan een woning hersteld worden, misbruik gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van deze personen met het oogmerk een woning te verhuren die op grond van de geldende regelgeving niet mocht verhuurd worden, omdat er talrijke woongebreken waren die overigens een bewoning in overeenstemming met de menselijke waardigheid niet toelieten – als dusdanig heeft de eerste beklagde voornoemd een abnormaal profijt gerealiseerd, hetgeen precies zijn opzet was (de vergelijking met huurprijzen voor woningen die wél conform de woonvereisten zijn, is desbetreffende volkomen irrelevant). Iedere huuropbrengst van een niet-verhuurbare woning is immers te aanzien als abnormaal profijt.

Het Hof merkt ook nog op dat de eerste beklagde voornoemd zich onmogelijk kan verschuilen achter de anti-discriminatiewetgeving om zijn verhuring aan personen met een vreemde nationaliteit te verantwoorden: hij was immers nooit verplicht een woning met gebreken te verhuren, maar kon evengoed het nodige gedaan hebben voor het bewoonbaar maken van het verhuurde pand.

Ook de overige constitutionele bestanddelen van het misdrijf voorwerp van de tenlastelegging A, zowel onder de vroegere als in de huidige wetgeving, zijn naar het oordeel van het Hof bewezen gebleven.

De door de voornoemde eerste beklagde in zijn voormelde beroepsconclusie ontwikkelde argumenten zijn in rechte niet van voldoende grond om voormeld besluit van het Hof te ontkrachten.

7. Nopens de schuld van de eerste beklagde aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B.1 en B.2 in zijnen hoofde.

Gelet op hetgeen hoger in onderhavig arrest wordt overwogen alsmede de beweegredenen van de eerste rechter zoals vervat op het elfde tot en met dertiende blad van het bestreden vonnis, is het Hof van oordeel dat ook de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B.1 en B.2 in hoofde van de eerste beklagde voornoemd ten genoegen van recht bewezen zijn.

De eerste rechter heeft desbetreffende ook terecht aangehaald dat zich in een precaire sociale toestand bevond.

8. Op grond van de voor het Hof gevoerde debatten getoetst aan een nieuw onderzoek van alle gegevens zoals vervat in het voorliggend strafdossier zijn de aan de eerste beklaagde voornoemd ten laste gelegde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen C en D – deze beide tenlasteleggingen zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangevuld - in zijnen hoofde zoals voor de eerste rechter ook voor het Hof ten genoegen van rechte bewezen gebleven, hetgeen overigens door de eerste beklaagde voornoemd ook niet (ernstig) werd betwist.

Het Hof treedt met betrekking tot voormeld besluit de oordeelkundige beweegredenen van de eerste rechter – *zoals vervat op het dertiende blad van het bestreden vonnis* - bij en neemt deze dan ook over, nu zij in rechte voldoende grond vinden in de gegevens van het voorliggend strafdossier.

9. Gelet op hetgeen hoger in onderhavig arrest wordt overwogen ten aanzien van de eerste beklaagde voornoemd zijn naar het oordeel van het Hof ook de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.1, B.2, C en D – de tenlasteleggingen C en D zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangevuld – in hoofde van de tweede beklaagde i ten genoegen van recht bewezen gebleven.

Uit de gegevens van het voorliggende strafdossier blijkt immers dat de tweede beklaagde voornoemd samen met haar echtgenoot, de eerste beklaagde de twee betreffende woonhuizen heeft aangekocht – volledig op hypothecair krediet – om te pogen door het plegen van misdrijven deze aankopen te financieren. Uit haar verklaring zoals op 18 juni 2006 afgelegd aan de politiediensten (cfr. strafdossier, onderkast 1, stuk 19) blijkt immers dat het in overleg met zijn echtgenote was dat de eerste beklaagde de in de tenlasteleggingen A, B, C en D vermelde woningen aankocht en verhuurde 'aan Bulgaren'. Het Hof leidt hieruit af dat de tweede beklaagde voornoemd voldoende op de hoogte was van de intenties en handelingen van haar echtgenoot, en hieraan (o.a. door de mede-aankoop van de onroerende goederen) heeft meegewerkt.

De door de voornoemde tweede beklaagde in haar voormelde beroepsconclusie ontwikkelde argumenten zijn in rechte niet van voldoende grond om voormeld besluit van het Hof te ontkrachten.

10. Op het verzoek van de beide beklaagden voornoemd tot het hen verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling wordt door het Hof niet ingegaan, nu dit bij hen zou leiden tot een onvoldoende bewustwording van de zwaarwichtigheid van de door hen gepleegde feiten.

De voornoemde beklaagden brengen trouwens geen elementen aan die zouden toelaten te besluiten dat de oplegging van een bestraffing zoals hierna bepaald hun toekomst op een overdreven wijze, in wanverhouding tot de ernst van het in hunnen hoofde weerhouden feiten, zou hypothekeren.

11. De eerste rechter heeft ten aanzien van elk de beklaagden voornoemd op oordeelkundige wijze toepassing gemaakt van artikel 65 van het Strafwetboek

12. Nopens de strafmaat

12.a Het is terecht dat de beklaagden de strafmaat zoals voorzien in de 'nieuwe wet', hetzij de artikelen 433 decies en undecies Sw. op het zesde blad van hun voormelde beroepsconclusie aanwijzen als de 'zwaarste' straf (in vergelijking met de bestraffing voorzien door artikel 77bis §1bis, §2, §4 en §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Aan hun verweer, zoals ontwikkeld op het derde tot en met twaalfde blad van hun voormelde beroepsconclusie kan het Hof evenwel geen gunstig onthaal verlenen, nu immers de eerste rechter op geen enkel ogenblik de 'zwaarste strafmaat' (voorzien door de 'nieuwe' wet) heeft toegepast op feiten die gepleegd werden vooraleer diezelfde 'nieuwe' wet van toepassing werd.

Het is een loutere toepassing van artikel 65 Sw. die met zich meebrengt dat voor het geheel der door eenzelfde opzet voortgebrachte feiten (dus zowel de feiten die strafbaar waren onder door artikel 77bis §1bis, §2, §4 en §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – de tenlastelegging A – als de feiten die gepleegd werden na 11 september 2005 en dus onder de toepassing vallen van de artikelen 433 decies en undecies Sw. – de tenlastelegging B – als tenslotte de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen C en D, zoals naar omschrijving aangevuld) alleen de zwaarste straf, dit is de bestraffing van toepassing op de feiten voorwerp van de tenlastelegging B, wordt uitgesproken.

In tegenstelling tot hetgeen de beklaagden voornoemd in hun voormelde beroepsconclusie voorhouden, speelt artikel 2 Sw. desbetreffend geen enkele rol.

Het Hof gaat dan ook niet verder in op het verweer dat op die foutieve veronderstelling is gebaseerd, en wijst de vraag tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof, zoals geformuleerd enerzijds op het achtste, anderzijds op het elfde blad van de voormelde beroepsconclusie van de voornoemde beklaagden, af.

12.b Nopens de hoofdgevangenisstraf in hoofde van de eerste en de tweede beklagde voornoemd.

De veroordeling van zowel de eerste als de tweede beklagde voornoemd, elk wegens de gezamenlijk in hunnen hoofde bewezen gebleven feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.1, B.2, C en D in hunnen hoofde – de tenlasteleggingen C en D zoals naar omschrijving aangepast – tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar is naar het oordeel van het Hof wetmatig en passend.

Deze hoofdgevangenisstraf werd bepaald op oordeelkundige motieven zoals vervat op het zeventiende blad van het bestreden vonnis, die het Hof beaamt en overneemt.

De aan elk der voornoemde beklaagden verleende gunstmaatregel van uitstel van tenuitvoerlegging voor wat betreft de aan elk van hen opgelegde hoofdgevangenisstraf is eveneens wetmatig en passend.

12.c Nopens de aan de eerste en de tweede beklaagde voornoemd op te leggen geldboete, en vervangende gevangenisstraf.

Het is naar het oordeel van het Hof terecht dat de eerste rechter de geldboete per slachtoffer van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B.1 en B.2 in hoofde van elk der beklaagden voornoemd bepaald heeft op 1.000,00 EUR (te verhogen met vijfenveertig opdecimes).

Het voormeld bedrag van de geldboete (toe te passen zoveel keer als er slachtoffers zijn van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B.1 en B.2 in hoofde van elk der beklaagden voornoemd) werd bepaald op oordeelkundige motieven zoals vervat op het zeventiende blad van het bestreden vonnis, die het Hof beaamt en overneemt.

Gelet op de vaststelling dat het aantal slachtoffers van de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B.1 en B.2 in totaal 12 bedraagt in plaats van 11 zoals verkeerdelijk door de eerste rechter weerhouden (zie o.m. strafdossier, onderkapt 1, stuk 9/5) dient naar het eenparig oordeel van het Hof deze geldboete TWAALF maal te worden toegepast.

De beslissing nopens de vervangende gevangenisstraf(fen) is te bevestigen.

Wel zijn er redenen om:

- aan de eerste beklaagde voornoemd de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging van een aanzienlijk gedeelte van de hem op te leggen geldboete (en vervangende gevangenisstraf) toe te staan, zoals hierna wordt bepaald;
- aan de tweede beklaagde voornoemd de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging toe te staan voor het geheel van de haar op te leggen geldboete (en vervangende gevangenisstraf), zoals hierna wordt bepaald, gelet immers op de eerder ondergeschikte rol die zij bij het plegen der voormelde bewezen gebleven feiten vervulde.

12.d De (verplichte) ontzetting van de eerste en de tweede beklaagde voornoemd uit de rechten genoemd in artikel 31 Sw.

De desbetreffende beslissing van de eerste rechter is adequaat en als dusdanig te bevestigen.

12.e De verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen in hoofde van elk der beklaagden voornoemd.

De bewering van de beide voornoemde beklaagden dat de huurgelden door de bewoners van hun panden niet steeds werden betaald (cfr. het twintigste blad van hun voormelde beroepsconclusie) wordt door het Hof verworpen, nu er

niet de minste aanduiding is dat er enige achterstal inzake betaling van de huurgelden zou geweest zijn – een dergelijke achterstal zou zich overigens onmiddellijk vertaald hebben in een achterstand inzake de terugbetaling van de hypothecaire leningen, waarvan in het voorliggend strafdossier geen sprake is.

Het is naar het oordeel van het Hof derhalve terecht dat de eerste rechter de door de misdrijven opgebrachte vermogensvoordelen – waarbij alle huurgelden, gelet op hetgeen hoger in onderhavig arrest wordt overwogen, te aanzien zijn als een 'abnormale opbrengst' – geraamd heeft op 7.475,00 EUR, en verbeurd heeft verklaard.

Anders dan de eerste rechter is het Hof evenwel van oordeel dat de voormelde huuropbrengsten in gelijke mate ten goede zijn gekomen aan de beide beklaagden voornoemd. Derhalve wordt – in plaats van de foutieve dubbele verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen door de eerste rechter – door het Hof in hoofde van elk der beklaagden voornoemd een bedrag van 3.737,50 EUR verbeurd verklaard.

Het Hof is van oordeel dat het niet passend is voor deze specifieke bestraffing de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen: het moet voor de beide beklaagden duidelijk zijn dat het plegen van misdrijven geenszins tot verrijking mag leiden.

12.f De (verplichte) verbeurdverklaring van de betreffende onroerende goederen in hoofde van de beide beklaagden voornoemd.

De desbetreffende beslissing van de eerste rechter, zoals vervat op het tweeëntwintigste blad van het bestreden vonnis (verbeurdverklaring zowel van het onroerend goed gelegen te : als van het pand gelegen te ! , telkens met de gunst van uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar) is naar het oordeel van het Hof wetmatig en passend.

13. De eerste rechter heeft met betrekking tot de bijdrageverplichting, de gerechtskosten en de overtuigingsstukken neergelegd ter correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent onder de nummers : en : adequaat geoordeeld.

De forfaitaire vergoeding tot betaling waartoe elk van de voornoemde beklaagden terecht verplicht werd, dient thans te worden bepaald op 29,30 EUR.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, recht doende op tegenspraak,

Gelet op:

de door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen,

en gelet op;

- artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935;
- artikel 433 terdecies Sw.;
- de artikelen 162bis, 190, 195, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering;
- de artikelen hoger in onderhavig arrest vermeld;
- artikel 36 van de Wet van 7 februari 2003,
- artikel 1 van het K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 7 december 2005)
- artikel 6 van de Programmawet (II) van 27 december 2006, zoals gewijzigd door artikel 15 van de Wet houdende diverse bepalingen van 8 juni 2008 (B.S. 16 juni 2008 – 2^e ed.) en de artikelen 77 en 79 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

alle voormelde wetsbepalingen ter terechtzitting van heden door de Voorzitter aangehaald;

VERKLAART de hoger beroepen ontvankelijk, en erover beslissende:

BEVESTIGT het bestreden vonnis:

- Waarbij de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B.1, B.2, C en D – de tenlasteleggingen C en D zoals hoger in onderhavig arrest naar omschrijving aangepast – in hoofde van ELK der beklaagden en bewezen werden verklaard;
- Waarbij werd vastgesteld dat diezelfde voormelde bewezen gebleven feiten in hoofde van ELK der voornoemde beklaagden de uiting zijn van eenzelfde strafbaar opzet;
- Waarbij ELK der beklaagden en wegens de gezamenlijk in elk hunner hoofde bewezen gebleven feiten veroordeeld werden tot:
 - een hoofdgevangenisstraf van EEN JAAR;
 - ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31 Sw, gedurende een termijn van VIJF JAAR;
 - verbeurdverklaring van de onroerende goederen vermeld op het tweeëntwintigste blad van het bestreden vonnis;
- Wat betreft de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging die aan ELK der voornoemde beklaagden verleend werd voor wat betreft de ELK hen opgelegde hoofdgevangenisstraf en verbeurdverklaring van voormelde onroerende goederen.
- Wat betreft de gerechtskosten, de bijdrage-verplichting, de overtuigingsstukken neergelegd ter correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent onder de nummers en , met dien verstande dat de forfaitaire kosten tot betaling waartoe ELK der beklaagden en werd verplicht, thans bepaald worden op 29,30 EUR.

DOET HET VOOR HET OVERIGE TENIET, en opnieuw wijzende:

- VEROORDEELT ELK der beklaagden en I wegens de in elk hunner hoofde gezamenlijk bewezen gebleven feiten tot een geldboete van (TWAALF maal 1.000,00 EUR verhoogd met vijfenveertig opdecimes en aldus gebracht op) 66.000,00 EUR, *beslissing genomen met eenparigheid van stemmen*;
- **BEVEELT DAT** bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.
- VERLEENT aan de eerste beklaagde voornoemd gewoon UITSTEL van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR, te rekenen vanaf heden, voor (TWAALF maal 800,00 EUR verhoogd met vijfenveertig opdecimes en aldus gebracht op) 52.800,00 EUR van de hem opgelegde geldboete van (TWAALF maal 1.000,00 EUR verhoogd met vijfenveertig opdecimes en aldus gebracht op) 66.000,00 EUR, of voor TWEE MAANDEN van de hem opgelegde vervangende gevangenisstraf van DRIE MAANDEN;
- VERLEENT aan de tweede beklaagde voornoemd gewoon UITSTEL van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR voor de haar opgelegde geldboete van (TWAALF maal 1.000,00 EUR verhoogd met vijfenveertig opdecimes en aldus gebracht op) 66.000,00 EUR, of een vervangende gevangenisstraf van DRIE MAANDEN;
- Uitstel dat telkens van rechtswege zal herroepen worden ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is dat veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan ZES MAANDEN zonder uitstel ten gevolge heeft gehad;
- VERKLAART verbeurd in hoofde van de eerste beklaagde , de som van 3.737,50 EUR;
- VERKLAART verbeurd in hoofde van de tweede beklaagde , de som van 3.737,50 EUR.
- VEROORDEELT de beklaagden I en hoofdelijk tot de kosten in hoger beroep, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op 144,10 EUR;

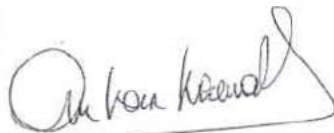
kosten:

afschriften € 76,95
 opstelrecht beroep € 30,00
 dagvaardingen € 24,05

subtotaal € 131,00
 + 10% 13,100

Totaal € 144,10

Dit arrest is gewezen te Gent door het Hof van Beroep, vierde correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Christian Van Damme, raadsheer Jan Doom en raadsheer Carine Gassée, en in openbare terechtzitting van 10 november 2008 uitgesproken door kamervoorzitter Christian Van Damme, in aanwezigheid van Jean-Marie Cool, Advocaat-generaal, met bijstand van griffier An Van Wesemael

An Van Wesemael

Carine Gassée

Jan Doom

Christian Van Damme

ARS.NR. : 2008/ 3977

14 NOV. 2008

Aangeboden op
 Niet te registreren;

1771
 De inspecteur,
 M. CASSAN